

Гай-гай, як швидко біжать роки земного життя. Здається, зовсім недавно з великим задоволенням читав і перечитував поетичну книгу-первістку «Дивне коло» юної поетеси **Світлани Луцкової**. Їй присвятив свою поезію «Дивослово». Там є такі рядки:

*«Дивне коло» – світло чисте,
Серце жінки променисте.
Гра на скрипці дивослово,
Що поезії – основа.*

*«Дивне коло» – дивина:
Автор збірки – Вона,
Поетеса з іменем Весна.*

Так-так, ще тоді, наприкінці минулого століття саме Світлана ціла весняно, хоч і понині в її серці пишню квітує травень неповторного білосвіття. А передмову до «Дивного кола» написав незабутній поет **Анатолій Кривошець**. Її назва «Чисте світло абсолюту»: «Її поезія світла, як і її ім'я. Її улюблений колір – білий, як і саме світло...»

«Вдихніть це саяво...» Послухайте її щемливе і таке зворушливе біле слово:

*Бредуть в ріку туману білі коні,
Цей білий сад, цей білий світ без меж!...*

... В українську лірику йде цікава і небуденна поетеса. Зі своїм неповторним голосом і чистим світлом. Богослови ж і привітай її, дорогий читачу!»

Так і відбулося: на світ благословилася її друга поетична книга «Екслібрис квітня». І Світлану Луцкову прийняли до лав Національної спілки письменників України, про що з радістю повідомляла наша газета. До речі, Світланині поезії неодноразово друкувалися на сторінці «Калинові крила». Між іншим, талановитий поетеси я присвятив кілька віршів. Ось один із них, написаний уже далекого 1993 року:

Острозькій поетесі

*Добривдень, пані поетесо!
Добривдень, зірньою нова!
Хай небо Вам прихилить плесо
За Ваші зболені слова,
За Ваші мислі неповторні,
Що сяють у розквітлім слові,
Яке лиш матінка пригорне
Розкриллям ніжної любові,
До серденька свого притулить,
Напоїть ласкою, теплом,
І поглядом зітріє чулим,
Обміне вірності крилом...
Йй-богу, пані поетесо,
Вже Ваша зіронька зійшла
На фіалково-ніжне плесо
І в слові людям зацвіла.*

Хочеться ще відзначити, що передмову «Під сонячним дощем до снігу золотого» до її другої поетичної збірки написав **Igor Павлюк**, поет, науковець, член Асоціації європейських письменників.

А ось що пише про себе, про свою творчість сама високоповажна ювілярка Світлана Луцкова:

«Якби у 2000 році мені не довелося поїхати з України, мабуть,

я так і жила б на Рівненщині, де народилася і навчалася; працювала б, як і раніше, у «районці» чи прес-центрі Острозької академії, обласних виданнях чи львівському «Експресі». І, можливо, відстань між першою моєю книжкою «Дивне коло» та цією, «Ех Libris квітня», значно скоротилася б. А, можливо, не було б ані мене, ані її, бо хтосьна, чи вдалося б удома здолати прикру хворобу, яка зненацька навалилася на мої плечі та, відповідно, на плечі близьких мені людей...»

*Кожен день життя для мене – це зачинені двері. Щоранку я відмикаю їх новим ключем, не знаючи, що чекає попереду. І намагаюся не втратити променя світла, який нанизує кожну замкову щілину одна на одну, крізь пальці проходить до серця і розвиднюється на аркуші неспівимим квітневим почуттям. Це – лише екслібрис, позначка, риска на білій безрезовій корі життя. Це не претензія на будь-яке місце у літературі, а просто декілька слів про любов. Хто, як не вона, віртуально познайомила мене з рівненською художницею **Оленою Сергєєвою**, яка раніше ніколи не читала моїх віршів, але... малювала їх? Коли ми вирішили разом створити книжку, виявилася, що всі ілюстрації до неї вже готові. Нехай їде поміж вас, дорогі читачі, крізь замкову щілину – на простір, від квітня до квітня...»*

З книги «Екслібрис квітня»

Отож, від широкого серця, від усієї острозької душі вітаємо Світлану Луцкову з високоповажним ювілеєм. Бажаємо зі світлою та чистою любов'ю сонячного здоров'я, крилатого натхнення, творчих злетів на подолання нових поетичних перевалів. До зустрічі, українська поетесо, на рідній острозькій землі! Тут ми Тебе пам'ятаємо! Тут ми чекаємо Тебе!